

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **K. B., MSc. Ph.D.**, zastoupena JUDr. Pavlem Musilem, Ph.D., advokátem se sídlem Hellichova 458/1, Praha 1, proti žalované: **Správa státních hmotných rezerv**, se sídlem Šeříková 616/1, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalované ze dne 8. 6. 2018, č. j. 06610/18-SSHR, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2020, č. j. 8 A 126/2018 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti **4.144 Kč** do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce, advokáta JUDr. Pavla Musila, Ph.D.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se dne 22. 2. 2018 obrátila na žalovanou s žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Požadovala sdělit informace o výši platů, odměn a jiných příjmů a benefitů, odůvodnění mimořádné odměny a počet odpracovaných měsíců za kalendářní roky 2016 a 2017 u osob na pozici předsedy žalované a ředitelů odboru logistiky, odboru bezpečnosti a krizového řízení, sekce řízení úřadu, sekce majetkové a právní a sekce státních hmotných rezerv. Uvedla, že o informace žádá v rámci projektu transparentního informování veřejnosti o odměnách nejvyšších státních úředníků a hodlá je uveřejnit na internetovém portálu www.platytopuredniku.cz.

[2] Žalovaná přípisem ze dne 8. 3. 2018 žalobkyni sdělila, že pozice vedoucích zaměstnanců jsou zařazeny v 15. a 16. platové třídě dle nařízení vlády č. 304/2014 Sb. a hospodárnost nakládání s veřejnými prostředky je dostatečně zajištěna tím, že tito zaměstnanci jsou odměňováni v souladu se zákonem. Konkrétní výši platů a odměn žalovaná žalobkyni

nesdělila ani následnými přípisy, kterými reagovala na opakované žádosti žalobkyně o upřesnění poskytnuté informace. Argumentovala zejména právem na ochranu osobních údajů (soukromí) dotčených osob a skutečností, že žalobkyně nedostala podmínkám vymezeným v nálezů Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/2016, tím, že nijak netvrdila ani neprokázala, že účelem vyžádání informací je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu. Žalobkyně postup žalované vyhodnotila jako rozhodnutí o odmítnutí žádosti v materiálním smyslu a napadla je odvoláním. Odvolání předseda žalované napadeným rozhodnutím zamítl.

[3] Proti napadenému rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Městský soud napadeným rozsudkem žalobě vyhověl, rozhodnutí předsedy žalované zrušil a žalované v souladu s § 16 odst. 5 informačního zákona přikázal požadované informace žalobkyni poskytnout do 15 dnů od právní moci napadeného rozsudku.

[4] Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku vycházel zejména ze závěrů nálezů Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/2016, a odkázal taktéž na nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 As 88/2019 - 29, ve věci obdobné žádosti téže žalobkyně o informace adresované Kanceláři prezidenta republiky.

[5] Dle Ústavního soudu je právní úpravu informačního zákona třeba vykládat tak, že povinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance, vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky: a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu; b) informace samotná se týká veřejného zájmu; c) žadatel o informaci plní úkoly či posílá dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“; d) informace existuje a je dostupná.

[6] K jednotlivým podmínkám městský soud uvedl, že požadavek na „sílu důvodů“ existence veřejného zájmu na poskytnutí informace postupně klesá se zvyšujícím se postavením dotčených osob v rámci veřejné sféry, neboť čím větší kompetence (at' už v organizaci a metodickém vedení podřízených, v hospodaření s veřejnými finančními prostředky či v čemkoli jiném) tato osoba má, tím přirozenější a zjevnější je bez konkrétního zdůvodnění veřejný zájem na její kontrole. Vrcholní představitelé žalované jsou velmi vysoce postavenými státními úředníky ústředního orgánu státní správy, který samostatně hospodáří s nemalými veřejnými prostředky, a je u nich zcela zřejmě dán veřejný zájem na transparentnosti a veřejné kontrole jejich odměňování. Žalobkyně ve své žádosti jednoznačně uvedla, že účelem, pro který informace o odměňování u žalované požaduje, je jejich zveřejnění na webových stránkách www.platytopuredniku.cz. Pouhé kvalifikované zveřejnění této informace na relevantním veřejně přístupném úložišti dat přitom umožňuje široké veřejnosti o těchto informacích vést diskusi. Žalobkyně uvedla, že žádost o informace k žalované podává jako součást širšího projektu, v rámci něhož bude systematicky zveřejňovat výši platů a jiných odměn nejvyšších státních úředníků z důvodu deklarovaného veřejného zájmu. Sám Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozsudku činnost téže žalobkyně označil za ukázkový příklad plnění funkce tzv. „společenského hlídacího psa“. Existenci požadovaných informací přitom ani samotná žalovaná nezpochybnila.

[7] Z uvedeného městský soud dovodil, že v tomto případě převáží právo na informace nad právem na ochranu soukromí, resp. právem na ochranu osobních údajů dotčených osob. Žalobkyně tudíž měla právo na to, aby jí žalovaná poskytla informace v tom rozsahu a v takové struktuře, jak žádala ve své žádosti.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[8] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, s níž spojila i návrh na přiznání odkladného účinku. Namítá, že krom poměrování práva na informace a práva na ochranu soukromí dotčených osob je třeba vzít v úvahu i ovlivnění bezpečnosti ČR. Žalovaná plní úkoly pro zajištění ochrany a bezpečnosti obyvatel i celé republiky, z tohoto důvodu mají její představitelé přístup k utajovaným informacím vyšších stupňů. Již z tohoto důvodu jsou důkladně prověřováni, což znamená citelný zásah do jejich soukromí. Stejně tak musejí informovat o svých majetkových poměrech dle zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů. Je zcela nemístné tyto citlivé a osobní údaje zveřejňovat a klást tak na dotčené osoby další nároky. Tyto osoby mají také rodiny a žijí v prostředí mezi lidmi, o jejichž platu se ve veřejném prostoru informace nenacházejí.

[9] Celý projekt žalobkyně byl garantován podporou, zejména finanční, ze strany Velvyslanectví Spojených států amerických v Praze, což je dle stěžovatelky cizí mocnost, která se tímto způsobem snažila vměšovat do zájmů a svrchovanosti ČR. Je tak možné si představit, že osoby, které budou muset zveřejnit své příjmy, budou poté snazším cílem k finančnímu ovlivnění nejen cizích mocností, které by je mohly nalákat do svých služeb za vyšší finanční ohodnocení, a využít tak jejich zkušeností a nabytých znalostí z oblasti ochrany státu, což by jistě nebylo v souladu s bezpečnostními zájmy ČR. I tento faktor měl vzít městský soud v úvahu.

[10] V době nedávné koronavirové krize nikdo z vedení stěžovatelky neváhal a i v nočních hodinách, kdy přistávala letadla, byly dotčené osoby na letištích a ručně skládaly vše, co do ČR bylo dopravováno. De facto nikdo stěžovatelce v této nelehké době nepomohl, ačkoli dnes a denně sháněla dobrovolníky na pomoc. Krom zaměstnanců NKÚ a některých dobrovolných hasičů např. ze Sedlčan, nikdo nepomohl, a stěžovatelka musela vše řešit svými silami. Projekt žalobkyně, ač se může zdát, že pomáhá, může někdy společnosti i uškodit.

[11] Stěžovatelka dále namítá, že v jejím čele stojí osoba, která důsledně dbá na hospodárnost. Stěžovatelka by neváhala požadované informace poskytnout Nejvyššímu správnímu soudu, který by sám mohl zvážit, zda je v tomto případě role „hlídacího psa“ nezbytná či nikoli. V každém jednotlivém případě je třeba dotčená práva poměřovat a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu, což by kasační soud díky všem informacím mohl učinit.

[12] Městský soud pochybil, když s předpokládanými výdaji stěžovatelky pro rok 2020 ve výši 2,5 mld. Kč zacházel tak, jako by je měla stěžovatelka volně k dispozici např. pro mzdové účely.

[13] Žádost žalobkyně byla dle stěžovatelky formulována v rozporu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů, dále jen „GDPR“), neboť žalobkyně požadovala nejenom ohodnocení za případnou pracovní pozici, ale i přímo uvedení jména osoby, která tuto funkci vykonávala.

[14] Konečně napadený rozsudek pokládá stěžovatelka za nevykonatelný, neboť příkazuje poskytnout i údaje pro pozici ředitele sekce státních hmotných rezerv, která nebyla obsazena, o čemž stěžovatelka městský soud informovala.

[15] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že městský soud důkladně posoudil podmínky, za kterých má dle judikatury Ústavního soudu povinný subjekt informace o platech poskytnout. Žalobkyně nikterak nenaznačuje, že by stěžovatelka měla zacházet s veřejnými prostředky nehospodárně. V každém případě však má veřejnost právo na informace o tom,

jak se s těmito prostředky nakládá. Argumentace ohrožením bezpečnosti ČR je dle žalobkyně nepodložená, zveřejnění konkrétních platů pak není v tomto směru o nic rizikovější, než zveřejnění rozpětí, v nichž se pohybují. Žalobkyně nechápe, jak souvisí zveřejnění platů s činností stěžovatelky během koronavirové krize. Ani poskytnutím informací pouze Nejvyššímu správnímu soudu by nebyl sledovaný účel naplněn, neboť veřejnost by byla stále neinformována. Městský soud nikde netvrdil, že prostředky ve výši 2,5 mld. Kč jsou určeny pro mzdové účely, tímto poukazem pouze dokreslil, proč jsou vedoucí představitelé stěžovatelky vysoce postavenými státními úředníky. Poskytnutí informací pak zcela jistě není v rozporu s GDPR, což potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 As 88/2019 - 29.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[17] Po posouzení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[18] Stěžovatelka žádným způsobem nezpochybňuje východiska úvah městského soudu stran toho, jak je třeba zejména v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/2016, a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 As 88/2019 – 29, postupovat v případě žádosti o informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků podle § 8b informačního zákona, a jaká kritéria je nutné obecně zohlednit při vážení dotčených základních práv. Bylo by proto nadbytečné tato východiska opakovat a postačí odkázat na srozumitelné odůvodnění napadeného rozsudku, jak je rekapitulováno výše. Stejně tak není předmětem sporu, že žalobkyně žádala o objektivně existující informace, které se týkají veřejného zájmu, aby přispěla k diskusi o věcech tohoto veřejného zájmu, a zároveň plní roli tzv. „společenského hlídacího psa“. Ani tyto dílčí závěry městského soudu stěžovatelka nezpochybňuje a nevyvrací. Kasační námitky ve své podstatě směřují k tomu, že nad rámec těchto východisek měl městský soud při provádění tzv. modifikovaného testu proporcionality zohlednit další konkrétní skutečnosti, které dle stěžovatelky nutně vedou k tomu, že v tomto případě převáží právo dotčených osob na ochranu soukromí nad právem na informace, které svědčí žalobkyni a potažmo veřejnosti obecně.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda poskytnutí požadovaných informací brání skutečnost, že dotčené osoby jsou prověřovány z důvodu přístupu k utajovaným informacím vyšších stupňů a zároveň musí informovat o svých majetkových poměrech dle zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů. Dospěl přitom k závěru, že tomu tak není. Vztahem mezi zákonem o střetu zájmů a informačním zákonem se již zabýval rozšířený senát v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, č. 3155/2015 Sb. NSS. Vychází ze skutečnosti, že „*Účelem zákona o střetu zájmů je prostřednictvím informačních povinností veřejných funkcionářů bránit střetu jejich soukromých zájmů se zájmem veřejným. Účelem § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím je poskytnout informace veřejnosti o tom, komu jsou poskytovány veřejné prostředky a v jaké míře, i v případech, kdy otázka případného střetu zájmů nevystává (...)* Jakkoli tedy jak zákon o střetu zájmů, tak zákon o svobodném přístupu k informacím mají v obecné rovině sbodný účel, jímž je posílení transparency veřejné sféry, v konkrétní rovině se jejich předměty úpravy vzájemně nikterak neovlivňují a existují zásadně vedle sebe a nezávisle na sobě. Základní právo podle čl. 17 odst. 2 Listiny a ústavní povinnost veřejné moci podle jeho odst. 5 jsou „jednoduchým“ právem uskutečňovány prostřednictvím celé řady zákonů, které jsou často

aplikovatelné paralelně, a jen někdy jeden vylučuje aplikaci jiného. K provedení Listiny jsou použity různé způsoby naplnění ústavních cílů, zejména různé typy procedur, metod zveřejňování informací apod., jež odpovídají jednotlivým dílčím účelům, kvůli nimž je na tom kterém úseku fungování veřejné moci právo na informace zajištěno. Za splnění příslušných zákonných podmínek mohou proto být v tom rozsahu, v jakém to ta která z obou úprav umožňuje, informace o konkrétním zaměstnanci spadajícím do rozsahu působnosti obou zákonů poskytovány a čerpány podle obou z nich“. Za splnění zákonných podmínek tudíž lze poskytnout informace dle § 8b informačního zákona v obdobném rozsahu i ohledně osob, které současně plní povinnosti dle zákona o střetu zájmu. Prověřování z důvodu přístupu k utajovaným informacím (které je spojeno s některými vrcholnými pozicemi ve státní správě) pak plní účel zcela odlišný, veřejnost je z něj vyloučena, a s poskytováním nyní požadovaných informací nemá žádnou souvislost.

[20] Výkon funkce vysoce postaveného úředníka orgánu státní správy v oblastech hospodářských opatření pro krizové stavy, státních hmotných rezerv a ropné bezpečnosti lze vnímat také jako důležitou službu veřejnosti. Lze předpokládat, že osoby na těchto pozicích budou odborně zdatné, důkladně prověřené a že budou pracovat s vysokým nasazením, a to zejména v krizových stavech. Tomu musí pochopitelně odpovídat i jejich finanční ohodnocení, jehož výše bude (jak lze předpokládat) jistě ze strany stěžovatelky podepřena odpovídajícím odůvodněním.

[21] Nelze ovšem pominout, že s pozicí vysoce postavených úředníků je zároveň spojena také významná společenská odpovědnost a zdrojem jejich finančního ohodnocení jsou veřejné prostředky. Již tím se tyto osoby odlišují od jiných osob, mezi kterými spolu s rodinami žijí, a o jejichž platu se ve veřejném prostoru informace nenacházejí.

[22] Pokud jde o namítané ovlivnění bezpečnosti ČR, bezpečnostní riziko spatřuje stěžovatelka zejména ve zdroji financování projektu žalobkyně (vměšování Spojených států amerických coby cizí mocnosti) a nebezpečí, že tato a případně i jiné blíže nespecifikované cizí mocnosti by mohly nalákat představitele stěžovatelky do svých služeb za vyšší finanční ohodnocení. Zde kasačnímu soudu není jasné, jakým způsobem by měl zdroj spolufinancování projektu žalobkyně ovlivnit vyvažování práva na informace a konkurujícího práva na ochranu soukromí dotčených osob. To lze také vyjádřit otázkou, zda by do práv dotčených osob bylo zasaženo méně, pokud by žalobkyně celý projekt financovala z vlastních zdrojů. Z povahy věci by tomu tak nebylo, námitka je proto nedůvodná.

[23] Argument, že cizí mocnosti by mohly (při znalosti konkrétní výše odměn) nalákat představitele stěžovatelky do svých služeb za vyšší finanční ohodnocení je ryze spekulativní, neboť vychází z přesvědčení, že velvyslanectví Spojených států amerických nebylo v případném financování projektu žalobkyně motivováno podporou demokracie, občanské společnosti a transparentnosti veřejné moci, ale úmyslem bylo „se vměšovat do zájmů a svrchovanosti ČR“ a prostřednictvím projektu získat informace o odměňování představitelů státu pro své vlastní cíle (stěží lze však podle kasačního soudu uvěřit tomu, že tak „cizí mocnost“ činí prostřednictvím podpory projektů, jejichž cílem je údaje o odměňování učinit všeobecně veřejnými, a že by případně jiné „cizí mocnosti“ čekaly s personální destabilizací veřejné moci v ČR právě na takový veřejný zdroj informací). Současně je však tento argument v podstatě univerzální, neboť stejným způsobem by mohl být uplatněn v případě jakékoliv žádosti o zveřejnění platu vysokého státního úředníka, nikoliv pouze představitelů žalované. Patrně kterýkoliv ústřední orgán státní správy bude považovat své čelní představitele za nepostradatelné a jejich zkušenosti a nabyté znalosti za výjimečné. Na druhou stranu při výběru osob do vedoucích pozic musí být kladen důraz na jejich loajalitu vůči demokratickým zásadám ústavního pořádku ČR (viz například § 22 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě) a morální integritu tak, aby se snadno

nenechaly za jakýkoliv peníz zlákat k činnostem, které by byly v rozporu se zájmy ČR. Osobní selhání jednotlivce samozřejmě vyloučit nelze, avšak nemůže být v tomto případě východiskem úvahy vedoucí k omezení práva veřejnosti na informace.

[24] Nejvyšší správní soud nijak nezpochybňuje vysoké pracovní nasazení pracovníků stěžovatelky v době nedávné koronavirové krize. Tato skutečnost však v žádném případě není na překážku poskytnutí požadovaných informací. Právě naopak, spolu s poskytnutím požadovaných informací může stěžovatelka žalobkyni zároveň upozornit na všechny relevantní skutečnosti, které výši odměn jednotlivých osob ovlivňují (např. právě i nárazově či konstantně vysoké pracovní úsilí a nasazení) a předejít tak spekulacím o tom, zda je odměňování těchto osob přiměřené.

[25] V kompetenci Nejvyššího správního soudu není jakkoliv kontrolovat, zda správní orgány nakládají se svěřenými finančními prostředky šetrně a hospodaří rozumně, ani vynášet v tomto směru jakékoliv hodnotící soudy. Podstatné je, že informační zákon není postaven na premise poskytování jen takových informací, které osvědčují nestandardní, nezákonné či nevhodné postupy povinných subjektů. Veřejnost má právo i na ty informace, které prokazují, že povinný subjekt důsledně dbá na hospodárnost. Není proto úlohou kasačního soudu, aby vážil, zda je v tomto případě role tzv. „hlídacího psa“ nezbytná či nikoli.

[26] Jak uvádí žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti, městský soud upozornil na výdaje stěžovatelky pro rok 2020 ve výši 2,5 mld. Kč proto, aby zdůraznil, že stěžovatelka je významným ústředním orgánem státní správy, který hospodaří s nemalými rozpočtovými prostředky. V žádném případě ani nenaznačoval, že by si snad tyto prostředky mohli její čelní představitelé rozdělit na vyplacených odměnách.

[27] Rozpor s GDPR spatřuje stěžovatelka v tom, že žalobkyně žádala nejenom ohodnocení jednotlivých pracovních pozic, ale i přímo uvedení jména osoby, která funkci vykonávala. Pokud soud odhlédne od toho, že stěžovatelka v kasační stížnosti ani nespécifikuje, s kterým ustanovením GDPR má být žádost žalobkyně v rozporu a z jakého důvodu, žalobkyně ve své žádosti nepožaduje sdělení informace o platech konkrétních fyzických osob (jež by identifikovala jejich osobními údaji), nýbrž si žádá sdělení platu osob určených pouze konkrétní, jimi zastávanou funkcí ve veřejné sféře; není proto ani žádný důvod, aby stěžovatelka identifikační údaje těchto osob ve smyslu § 8b odst. 3 informačního zákona uváděla v rámci samotného poskytnutí informace žalobkyni. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v opakovaně zmiňovaném rozsudku ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 As 88/2019 – 29, v případě některých zcela individuálně určených pozic (jako jsou právě pracovní místa dotčených osob v nyní projednávaném případě) je možné si jejího představitele ztotožnit s konkrétní fyzickou osobou; zjevnost propojení těchto údajů však s postupem času výrazně klesá. Žalobkyně přitom na webových stránkách neuvádí spojení jména konkrétní osoby a její příjem v rozhodném čase, nýbrž veškeré údaje o vyplacených veřejných prostředcích eviduje pouze obecně ve vztahu k dané pozici. V dlouhodobém časovém horizontu tak žalobkyni zveřejňované informace spíše nabízejí srovnání vývoje výše a struktury příjmů dané pozice (což je z webových stránek zjevné bez dalšího), než přímo informaci o platu konkrétní dotčené osoby; takovou informaci je totiž veřejnost schopna seznat pouze ve spojení s dalšími údaji (která osoba v jakém roce zastávala danou pozici). Záměr stěžovatelky zveřejnit požadované informace takovýmto způsobem proto nemůže představovat důvod pro jejich neposkytnutí.

[28] Pokud byla některá z pozic v daném časovém období neobsazena, nabízí se jednoduché řešení, tj. tuto informaci v odpovědi na žádost výslovně uvést. Uvedená skutečnost však není na překážku vykonatelnosti napadeného rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[30] Stěžovatelka připojila ke kasační stížnosti návrh na přiznání odkladného účinku. O tomto návrhu soud nerozhodoval, jelikož odkladný účinek působí jen do skončení řízení před soudem a soud rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného odkladu po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí. Rozhodnutí o odkladném účinku tak skončením řízení o kasační stížnosti pozbylo smyslu.

[31] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Procesně úspěšné žalobkyni soud přiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč. Tato částka představuje odměnu právního zástupce ve výši 3.100 Kč za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) dle § 7 bod 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), náhradu za hotové výdaje právního zástupce ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 3 a 4 advokátního tarifu a za daň z přidané hodnoty ve výši 714 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu